II

(Retsakter hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

RÅD

RÅDETS DIREKTIV

af 16. juni 1975

om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for læger omfattende foranstaltninger, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

(75/362/EØF)

RÅDET FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, særlig artikel 49, 57, 66 og 235,

under henvisning til forslag fra Kommissionen,

under henvisning til udtalelse fra Europa-Parlamentet [1],

under henvisning til udtalelse fra Det økonomiske og sociale Udvalg [2], og

ud fra følgende betragtninger:

I henhold til traktaten er enhver diskriminerende behandling på området etablering og tjenesteydelse, som skyldes nationalitet, forbudt fra overgangsperiodens udløb; det således gennemførte princip for behandling efter nationalitet vedrører navnlig udlevering af en eventuelt fornøden tilladelse til at optage og udøve virksomhed som læge, samt indskrivningen eller optagelsen i faglige organer;

det forekommer dog tilrådeligt at fastsætte visse bestemmelser, som skal lette den faktiske udøvelse af retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser på det lægelige område;

i henhold til traktaten må medlemsstaterne ikke yde nogen form for støtteforanstaltninger, som vil kunne fordreje betingelserne for etableringsvilkårene;

artikel 57, stk. 1, i traktaten foreskriver, at der skal vedtages direktiver om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; dette direktiv sigter mod anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som giver adgang til at udøve virksomhed som læge, samt eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger;

hvad angår uddannelsen af speciallæger bør der gennemføres en gensidig anerkendelse af kvalifikationsbeviser, såfremt disse, uden at være en betingelse for adgang til at optage og udøve virksomhed som speciallæge, dog udgør en betingelse for benyttelsen af en speciallægetitel;

i betragtning af de forskelle, der for øjeblikket består mellem medlemsstaterne med hensyn til antallet af de mange lægespecialer og formen for og varigheden af den uddannelse, gennem hvilken anerkendelse som speciallæge i disse kan erhverves, er det nødvendigt at fastsætte visse samordningsbestemmelser med det formål at gøre det muligt for medlemsstaterne at foretage en gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser; denne samordning er gennemført ved Rådets direktiv 75/363/EØF af 16. juni 1975 om samordning af de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om virksomhed som læge [3];

da den ovenfor omhandlede samordning ikke medfører en harmonisering af alle de i medlemsstaterne gældende bestemmelser om uddannelse af speciallæger, bør der foranstaltes en gensidig anerkendelse af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, som ikke er fælles for

(1) EFT nr. C 101 af 4. 8. 1970, s. 19.
(2) EFT nr. C 36 af 28. 3. 1970, s. 17.
(3) Se side 14 i denne Tidende.

alle medlemsstaterne, uden at muligheden for en senere harmonisering på dette område derved udelukkes; hvad dette angår er det skønnet nødvendigt at begrænse anerkendelsen af disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger til kun at omfatte medlemsstater, der kender et sådant speciale;

da et direktiv om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser ikke nødvendigvis medfører, at de uddannelser, der vedrører disse eksamensviser, er fuldstændig ens, bør der, hvad angår benyttelsen af titler på grundlag af uddannelser, kun gives autorisation til benyttelse af disse på sproget i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland;

for at forenkle anvendelsen af dette direktiv for de nationale myndigheder kan en medlemsstat foreskrive, at de begunstigede, der opfylder de i dette krævede uddannelsesbetingelser, sammen med deres uddannelsestitel skal forelægge et certifikat, som er udstedt af de kompetente myndigheder i hjemlandet eller det seneste opholdsland og som attesterer, at disse titler virkelig er de i direktivet omhandlede;

dette direktiv ændrer ikke medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser, som forbyder eller stiller visse betingelser for selskabers udøvelse af lægevirksomhed;

ved udveksling af tjenesteydelser udgør kravet om en indskrivning eller optagelse i faglige organer, der er knyttet til udøvelse af en virksomhed af regelmæssig og varig karakter i værtslandet, ubestrideligt en ulempe for tjenesteyderen på grund af hans virksomheds midlertidige karakter; kravet bør derfor frafaldes; i så fald må imidlertid tilsynet med den faglige disciplin, der er omfattet af disse faglige organers kompetence, sikres; i dette øjemed bør det med forbehold af anvendelsen af artikel 62 i traktaten foreskrives, at der kan pålægges den begunstigede en indberetningspligt over for de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er værtsland, vedrørende udvekslingen af tjenesteydelser;

med hensyn til vandel og hæderlighed bør der skelnes mellem de krav, der kan stilles på den ene side til en første adgang til erhvervet og på den anden side for dets udøvelse;

hvad angår lønnet udøvelse af virksomhed som læge omfatter Rådets forordning (EØF) nr. 1612/68 af 15. oktober 1968 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Fællesskabet [1] ikke særlige bestemmelser for, hvilke fag der er undergivet forskrifter vedrørende vandel og hæderlighed, faglig disciplin og benyttelse af titler; de pågældende forskrifter anvendes eller kan bringes til anvendelse såvel på lønmodtagere som på selvstændige efter medlemsstaternes ønske; udøvelse af virksomhed som læge er i samtlige medlemsstater betinget af besiddelse af et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for læger; denne virksomhed udøves såvel af selvstændige som af lønmodtagere, eller endog af de samme personer skiftevis som lønmodtager og som selvstændig i løbet af deres faglige karriere; for i fuldt omfang at fremme den frie bevægelighed for disse erhvervsudøvere inden for Fællesskabet forekommer det således nødvendigt at udvide anvendelsen af dette direktiv til også at gælde læger, der er lønmodtagere —

UDSTEDT FØLGENDE DIREKTIV:

KAPITEL I

ANVENDELSESOMRÅDE

Artikel 1

Dette direktiv finder anvendelse på virksomhed som læge.

KAPITEL II

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR LÆGER

Artikel 2

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 1 direktiv 75/363/EØF, og som er anført i artikel 3, ved at tildele dem den samme virkning på sit område for så vidt angår adgang til og udøvelse af selvstændig virksomhed som læge, som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 3

De i artikel 2 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er følgende:

a) *i Tyskland:*

1. »Zeugnis über die ärztliche Staatsprüfung« (beviset for statseksamen for læger), der udstedes af de kompetente myndigheder, og »Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent« (certifikat, som bekræfter

[1] EFT nr. L 257 af 19. 10. 1968, s. 2.

fuldførelse af turnusperioden som assisterende læge), i det omfang den tyske lovgivning stadig opretholder en sådan periode som supplement til lægeuddannelsen;

2. de attestationer fra de kompetente myndigheder i forbundsrepublikken Tyskland som bekræfter, at kvalifikationsbeviser, udstedt efter den 8. maj 1945 af de kompetente myndigheder i Den tyske demokratiske Republik, er ligestillet med de i foregående punkt 1 nævnte kvalifikationsbeviser;

b) *i Belgien:*

»Le diplôme légal de docteur en médecine, chirurgie et accouchements/het wettelijke diploma van doctor in de genees-, heel- en verloskunde« (det lovhjemlede eksamensbevis for læger i medicin, kirurgi og fødselshjælp), udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter eller af det centrale bedømmelsesudvalg eller statens bedømmelsesudvalg for universitetsundervisning;

c) *i Danmark:*

»Bevis for bestået lægevidenskabelig embedseksamen (kandidateksamen)«, udstedt af universiteternes lægevidenskabelige fakulteter samt dokumentation udstedt af sundhedsstyrelsen for gennemført praktisk uddannelse;

d) *i Frankrig:*

1 »Le diplôme d'Etat de docteur en médecine« (statens eksamensbevis for læger), udstedt af de lægevidenskabelige fakulteter eller af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller af universiteterne;

2. »Le diplôme d'université de docteur en médecine« (eksamensbevis for læger) fra et universitet, i det omfang dette bevis godkender den samme uddannelsesplan som den, der er fastsat for statens eksamensbevis for læger;

e) *i Irland:*

»Primary qualification« (et certifikat, der godkender basiskundskaberne), udstedt i Irland efter bestået kvalificerende eksamen afholdt for et kompetent bedømmelsesudvalg, ledsaget af et bevis for erhvervet praktisk erfaring, tildelt af samme bedømmelsesudvalg, der giver adgang til registrering som »fully registered medical practitioner«;

f) *i Italien:*

»Diploma di abilitazione all'esercizio della medicina e chirurgia« (det eksamensbevis, der giver ret til udøvelse af medicinsk og kirurgisk virksomhed), udstedt af statens eksamenskommission;

g) *i Luxembourg:*

1. »Diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements« (statens eksamensbevis for læger i medicin, kirurgi og fødselshjælp) udstedt af statens eksamenskomité og påtegnet af undervisningsministeren, og »certificat de stage« (turnuscertifikatet), påtegnet af sundhedsministeren;

2. de eksamensbeviser, der tildeler en grad inden for højere uddannelse som læge, og som er udstedt af et af Fællesskabets lande, og dér giver adgang til turnustjeneste uden at give adgang til erhvervet, når disse har opnået godkendelse af undervisningsministeren i henhold til lov af 18. juni 1969 om højere uddannelse og godkendelse af udenlandske eksamensbeviser og grader inden for højere uddannelse ledsaget af turnuscertifikatet, påtegnet af sundhedsministeren;

h) *i Nederlandene*

»Universitair getuigschrift van arts« (eksamensbeviset for læger fra et universitet);

i) *i Det forenede Kongerige:*

»Primary qualification«, (et certificat, der godkender basiskundskaberne), udstedt i Det forenede Kongerige efter bestået kvalificerende eksamen afholdt for et kompetent bedømmelsesudvalg, ledsaget af et bevis for erhvervet praktisk erfaring, tildelt af samme bedømmelsesudvalg, der giver adgang til registering som »fully registered medical practitioner«.

KAPITEL III

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALLÆGER, SOM ER FÆLLES FOR ALLE MEDLEMSSTATERNE

Artikel 4

Hver medlemsstat anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for spe-

ciallæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af de øvrige medlemsstater i overensstemmelse med artikel 2, 3, 4 og 8 i direktiv 75/363/EØF, og som er anført i artikel 5, ved at tildele dem den samme virkning på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 5

1. De i artikel 4 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er sådanne, som er udstedt af de i stk. 2 anførte kompetente myndigheder eller organer, og som for den pågældende speciallægeuddannelses vedkommende svarer til de benævnelser, der anvendes i de forskellige medlemsstater, og som er gengivet i stk. 3 i denne artikel.

2. De i stk. 1 nævnte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer, er følgende:

i Tyskland:

»Die von den Landesärztekammern erteilte fachärztliche Anerkennung« (den af lægeorganisationerne i delstaterne udstedte speciallægeanerkendelse);

i Belgien:

»Le titre d'agréation en qualité de médecin spécialiste/erkenningstitel van specialist«, udstedt af sundhedsministeriet;

i Danmark:

Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge, udstedt af sundhedsstyrelsen;

i Frankrig:

— »Le certificat d'études spéciales de médecine« (certifikat for uddannelse som speciallæge), udstedt af det lægevidenskabelige fakultet, af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller af universiteterne;

— »L'attestation de médecin spécialiste qualifié«, (bevis som kvalificeret speciallæge) udstedt af lægerådet;

— »Le certificat d'études spéciales de médecine«, (certifikat for særlige lægestudier) udstedt af det lægevidenskabelige fakultet eller af universiteternes blandede lægevidenskabelige og farmakologiske fakulteter eller beviser, der svarer dertil, udstedt efter undervisningsministeriets bekendtgørelse;

i Irland:

»Certificate of specialist doctor« (certifikat som speciallæge), udstedt af den kompetente myndighed, der er bemyndiget hertil af sundhedsministeriet;

i Italien:

»Diploma di medico specialista« (diplom som speciallæge), udstedt af en universitetsrektor;

i Luxembourg:

»Le Certificat de médecin spécialiste« (certifikat som speciallæge), udstedt af sundhedsministeriet efter udtalelse fra lægekollegiet;

i Nederlandene:

»Het door de Specialisten-Registratiecommissie S.R.C.) afgegeven getuigschrifte van erkenning en inschrijving in het Specialistenregister« (certifikat om anerkendelse og indskrivning i specialregistret, udstedt af speciallægekommissionen (S.R.C.));

i Det forenede Kongerige:

»Certificate of completion of specialist training« (bevis for afsluttet speciallægeuddannelse), udstedt af den dertil bemyndigede myndighed.

3. De benævnelser, der er gældende i medlemsstaterne, og som svarer til de pågældende speciallægeuddannelser, er følgende:

— *anæstesiologi:*

Tyskland:	Anästhesie
Belgien:	anesthésiologie/anesthesie
Danmark:	anæstesiologi
Frankrig:	anesthésie-réanimation
Irland:	anaesthetics
Italien:	anestesia e rianimazione
Luxembourg:	anesthésie-réanimation
Nederlandene:	anesthesie
Det forenede Kongerige:	anaesthetics

— *almen kirurgi:*

Tyskland:	Chirurgie
Belgien:	chirurgie/heelkunde
Danmark:	kirurgi eller kirurgiske sygdomme
Frankrig:	chirurgie générale
Irland:	general surgery
Italien:	chirurgia generale
Luxembourg:	chirurgie générale
Nederlandene:	heelkunde
Det forenede Kongerige:	general surgery

— *neurokirurgi:*

Tyskland:	Neurochirurgie
Belgien:	neurochirurgie/neurochirurgie
Danmark:	neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme
Frankrig:	neurochirurgie
Irland:	neurological surgery
Italien:	neurochirurgia
Luxembourg:	neurochirurgie
Nederlandene:	neurochirurgie
Det forenede Kongerige:	neurological surgery

— *gynækologi og obstetrik:*

Tyskland:	Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Belgien:	gynécologie-obstétrique/gynaecologie-verloskunde
Danmark:	gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp
Frankrig:	obstétrique et gynécologie médicale
Irland:	obstetrics and gynaecology
Italien:	ostetricia e ginecologia
Luxembourg:	gynécologie-obstétrique
Nederlandene:	verloskunde en gynaecologie
Det forenede Kongerige:	obstetrics and gynaecology

— *intern medicin:*

Tyskland:	Innere Medizin
Belgien:	médicine interne/inwendige geneeskunde
Danmark:	intern medicin eller medicinske sygdomme
Frankrig:	médecine interne
Irland:	general (internal) medicine
Italien:	medicina interna
Luxembourg:	maladies internes
Nederlandene:	inwendige geneeskunde
Det forenede Kongerige:	general medicine

— *oftalmologi:*

Tyskland:	Augenheilkunde
Belgien:	ophtalmologie/ophtalmologie
Danmark:	oftalmologi eller øjensygdomme
Frankrig:	ophtalmologie
Irland:	ophthalmology
Italien:	oculistica
Luxembourg:	ophtalmologie
Nederlandene:	oogheelkunde
Det forenede Kongerige:	ophthalmology

— *oto-rhino-laryngologi:*

Tyskland:	Hals-, Nasen-, Ohrenheilkunde
Belgien:	oto-rhino-laryngologie/oto-rino-laryngologie
Danmark:	oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme
Frankrig:	oto-rhino-laryngologie
Irland:	otolaryngology
Italien:	otorinolaringoiatria
Luxembourg:	oto-rhino-laryngologie
Nederlandene:	keel-, neus- en oorheelkunde
Det forenede Kongerige:	otolaryngology

— *pædiatri:*

Tyskland:	Kinderheilkunde
Belgien:	pédiatrie/pediatrie
Danmark:	pædiatri eller børnesygdomme
Frankrig:	pédiatrie
Irland:	paediatrics
Italien:	pediatria
Luxembourg:	pédiatrie
Nederlandene:	kindergeneeskunde
Det forenede Kongerige:	paediatrics

— *medicinske lungesygdomme:*

Tyskland:	Lungen- und Bronchialheilkunde
Belgien:	pneumologie/pneumologie
Danmark:	medicinske lungesygdomme
Frankrig:	pneumo-phtisiologie
Irland:	respiratory medicine
Italien:	fisiologia e malattie dell'apparato respiratorio
Luxembourg:	pneumo-phtisiologie
Nederlandene:	ziekten der luchtwegen
Det forenede Kongerige:	respiratory medicine

— *urologi:*

Tyskland:	Urologie
Belgien:	urologie/urologie
Danmark:	urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Frankrig:	urologie
Irland:	urology
Italien:	urologia
Luxembourg:	urologie
Nederlandene:	urologie
Det forenede Kongerige:	urology

— *ortopædi:*

Tyskland:	Orthopädie
Belgien:	orthopédie/orthopedie
Danmark:	ortopædisk kirurgi
Frankrig:	orthopédie
Irland:	orthopaedic surgery
Italien:	ortopedia e traumatologia
Luxembourg:	orthopédie
Nederlandene:	orthopedie
Det forenede Kongerige:	orthopaedic surgery

KAPITEL IV

EKSAMENSBEVISER, CERTIFIKATER OG ANDRE KVALIFIKATIONSBEVISER FOR SPECIALLÆGER, BENYTTET I EN ELLER FLERE MEDLEMSSTATER

Artikel 6

Hver medlemsstat, i hvilken der findes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser på dette område, anerkender de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der udstedes til medlemsstaternes statsborgere af andre medlemsstater i overensstemmelse med artikel 2, 3, 5 og 8 i direktiv 75/363/EØF, og som er anført i artikel 7, ved at tildele dem den samme virkning på sit område som de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, den selv udsteder.

Artikel 7

1. De i artikel 6 omhandlede eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser er sådanne, som er udstedt af de i artikel 5, stk. 2, anførte kompetente myndigheder eller organer, og som for den pågældende speciallægeuddannelses vedkommende og for så vidt angår de medlemsstater, i hvilke den forefindes, svarer til de i stk. 2 gengivne benævnelser.

2. De benævnelser, der er gældende i medlemsstaterne, og som svarer til de pågældende speciallægeuddannelser, er følgende:

klinisk biologi:

Belgien:	biologie clinique/klinische biologie
Frankrig:	biologie médicale
Italien:	patologia diagnostica di laboratorio

blodtypeserologi:

Danmark:	klinisk blodtypeserologi
Luxembourg:	hématologie biologique

mikrobiologi — bakteriologi:

Danmark:	klinisk mikrobiologi
Irland:	microbiology
Italien:	microbiologia
Luxembourg:	microbiologie
Nederlandene:	bacteriologie
Det forenede Kongerige:	medical microbiology

patologisk anatomi:

Tyskland:	Pathologische Anatomie
Danmark:	patologisk anatomi og histologi eller vævsundersøgelse
Frankrig:	anatomie pathologique
Irland:	morbid anatomy and histopathology
Italien:	anatomia patologica
Luxembourg:	anatomie pathologique
Nederlandene:	pathologische anatomie
Det forenede Kongerige:	morbid anatomy and histopathology

klinisk kemi:

Danmark:	klinisk kemi
Irland:	chemical pathology
Luxembourg:	biochimie
Nederlandene:	klinische chemie
Det forenede Kongerige:	chemical pathology

immunology:

Irland:	clinical immunology
Det forenede Kongerige:	immunology

plastikkirurgi:

Belgien:	chirurgie plastique/plastische heelkunde
Danmark:	plastikkirurgi
Frankrig:	chirurgie plastique et reconstructive
Irland:	plastic surgery
Italien:	chirurgia plastica
Luxembourg:	chirurgie plastique
Nederlandene:	plastische chirurgie
Det forenede Kongerige:	plastic surgery

thoraxkirurgi:

Belgien:	chirurgie thoracique/heelkunde op de thorax
Danmark:	thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Frankrig:	chirurgie thoracique
Irland:	thoracic surgery
Italien:	chirurgia toracica
Luxembourg:	chirurgie thoracique
Nederlandene:	cardio-pulmonale chirurgie
Det forenede Kongerige:	thoracic surgery

pædiatrisk kirurgi:

Irland:	paediatric surgery
Italien:	chirurgia pediatrica
Luxembourg:	chirurgie infantile
Det forenede Kongerige:	paediatric surgery

karkirurgi:

Belgien:	chirurgie des vaisseaux/ bloedvatenheelkunde
Italien:	cardio-angio chirurgia
Luxembourg:	chirurgie cardio-vasculaire

cardiologi:

Belgien:	cardiologie/cardiologie
Danmark:	cardiologi eller hjerte- og kredsløbssygdomme
Frankrig:	cardiologie et médecine des affections vasculaires
Irland:	cardiology
Italien:	cardiologia
Luxembourg:	cardiologie et angiologie
Nederlandene:	cardiologie
Det forenede Kongerige:	cardio-vascular diseases

gastroenterologi:

Belgien:	gastro-entérologie/ gastro-enterologie
Danmark:	medicinsk gastroenterologi eller medicinske mave-tarmsygdomme
Frankrig:	maladies de l'appareil digestif
Irland:	gastroenterology
Italien:	malattie dell'apparato digerente, della nutrizione e del ricambio
Luxembourg:	gastro-entérologie et maladies de la nutrition
Nederlandene:	maag- en darmziekten
Det forenede Kongerige:	gastroenterology

rheumatologi:

Belgien:	rhumatologie/reumatologie
Frankrig:	rhumatologie
Irland:	rheumatology
Italien:	reumatologia
Luxembourg:	rhumatologie
Nederlandene:	reumatologie
Det forenede Kongerige:	rheumatology

almen hæmatologi:

Irland:	haematology
Italien:	ematologia
Luxembourg:	hématologie
Det forenede Kongerige:	haematology

endokrinologi:

Irland:	endocrinology and diabetes mellitus
Italien:	endocrinologia
Luxembourg:	endocrinologie
Det forenede Kongerige:	endocrinology and diabetes mellitus

fysiurgi:

Belgien:	physiothérapie/fysiotherapie
Danmark:	fysiurgi og rehabilitering
Frankrig:	rééducation et réadaptation fonctionnelles
Italien:	fisioterapia
Nederlandene:	revalidatie

stomatologi:

Frankrig:	stomatologie
Italien:	odontostomatologia
Luxembourg:	stomatologie

neurologi:

Tyskland:	Neurologie
Danmark:	neuromedicin eller medicinske nervesygdomme
Frankrig:	neurologie
Irland:	neurology
Italien:	neurologia
Luxembourg:	neurologie
Nederlandene:	neurologie
Det forenede Kongerige:	neurology

psykiatri:

Tyskland:	Psychiatrie
Danmark:	psykiatri
Frankrig:	psychiatrie
Irland:	psychiatry
Italien:	psichiatria
Luxembourg:	psychiatrie
Nederlandene:	psychiatrie
Det forenede Kongerige:	psychiatry

neuropsykiatri:

Tyskland:	Neurologie und Psychiatrie
Belgien:	neuro-psychiatrie/ neuropsychiatrie
Frankrig:	neuro-psychiatrie
Italien:	neuropsichiatria
Luxembourg:	neuro-psychiatrie
Nederlandene:	zenuw- en zielsziekten

dermato-venerologi:

Tyskland:	Dermatologie und Venerologie
Belgien:	dermato-vénéréologie/ dermato-venereologie
Danmark:	dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme
Frankrig:	dermato-vénéréologie
Italien:	dermatologia e venerologia
Luxembourg:	dermato-vénéréologie
Nederlandene:	huid- en geslachtsziekten

dermatologi:

Irland:	dermatology
Det forenede Kongerige:	dermatology

venerologi:

Irland:	venereology
Det forenede Kongerige:	venereology

radiologi:

Tyskland:	Radiologie
Frankrig:	radiologie
Italien:	radiologia
Luxembourg:	électro-radiologie
Nederlandene:	radiologie

diagnostisk radiologi:

Belgien:	radiodiagnostic/radiodiagnose
Danmark:	diagnostisk radiologi eller røntgenundersøgelse
Frankrig:	radio-diagnostic
Irland:	diagnostic radiology
Nederlandene:	radiodiagnostiek
Det forenede Kongerige:	diagnostic radiology

terapeutisk radiologi:

Belgien:	radio-radiumthérapie/ radio-radiumtherapie
Danmark:	terapeutisk radiologi eller strålebehandling
Frankrig:	radio-thérapie
Irland:	radiotherapy
Nederlandene:	radiotherapie
Det forenede Kongerige:	radiotherapy

tropemedicin:

Belgien:	médicine tropicale/tropische geneeskunde
Danmark:	tropemedicin
Irland:	tropical medicine
Italien:	medicina tropicale
Det forenede Kongerige:	tropical medicine

børnepsykiatri:

Tyskland:	Kinder- und Jugendpsychiatrie
Danmark:	børnepsykiatri
Frankrig:	pédo-psychiatrie
Italien:	neuropsichiatria infantile

geriatri:

Irland:	geriatrics
Det forenede Kongerige:	geriatrics

nefrologi:

Danmark:	nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Irland:	nephrology
Italien:	nefrologia
Det forenede Kongerige:	renal diseases

epidemiske sygdomme:

Irland:	communicable diseases
Italien:	malattie infettive
Det forenede Kongerige:	communicable diseases

community medicine:

Irland:	community medicine
Det forenede Kongerige:	community medicine

farmakologi:

Tyskland:	Pharmakologie
Irland:	clinical pharmacology and therapeutics
Det forenede Kongerige:	clinical pharmacology and therapeutics

occupational medicine:

Irland:	occupational medicine
Det forenede Kongerige:	occupational medicine

allergologi:

Italien:	allergologia ed immunologia clinica
Nederlandene:	allergologie

kirurgisk gastroenterologi:

Belgien:	chirurgie abdominale/heelkunde op het abdomen
Danmark:	kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme
Italien:	chirurgia dell'apparato digerente

Artikel 8

1. En medlemsstat, der er værtsland, kan af statsborgere fra medlemsstaterne, som ønsker at opnå eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser for uddannelse som speciallæge, der ikke er omhandlet i artikel 4 og 6, eller som, uanset at de er omhandlet i artikel 6, ikke udstedes i en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve, at de opfylder de uddannelsesbetingelser, som denne medlemsstat i så henseende foreskriver i sine egne administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser.

2. En medlemsstat, der er værtsland, tager dog helt eller delvis hensyn til de uddannelsesperioder, som de i stk. 1 omhandlede statsborgere har fuldført, og som er bekræftet ved et eksamensbevis, certifikat eller andet kvalifikationsbevis for uddannelse, udstedt af de kompetente myndigheder i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, såfremt denne periode er i overensstemmelse med den, der for den pågældende speciallægeuddannelse kræves af den medlemsstat, der er værtsland.

3. Når de kompetente myndigheder eller organer i en medlemsstat, der er værtsland, har efterprøvet indholdet og varigheden af den pågældende specialistuddannelse på grundlag af fremlagte eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, underretter de den pågældende om varigheden af den supplerende uddannelse og om, hvilke områder den skal omfatte.

KAPITEL V

ERHVERVEDE RETTIGHEDER

Artikel 9

1. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de mindstekrav til uddannelse, der er fastsat i artikel 1 i direktiv 75/363/EØF, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der var udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 75/363/EØF, ledsaget af en attestation, der bekræfter, at disse statsborgere faktisk og retmæssigt har udøvet de pågældende former for virksomhed i mindst tre på hinanden følgende år i løbet af de 5 år, der går forud for attestationens udstedelse.

2. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger ikke opfyldte de i artikel 2, 3, 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF omhandlede minimumskrav til uddannelse, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger, der er udstedt af disse medlemsstater før iværksættelsen af direktiv 75/363/EØF. Medlemsstaten kan dog kræve, at disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ledsages af et certifikat udstedt af de kompetente myndigheder eller organer i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som attesterer, at vedkommende som speciallæge har udøvet den pågældende virksomhed i et tidsrum svarende til det dobbelte af forskellen mellem varigheden af speciallægeuddannelsen i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og den i direktiv 75/363/EØF anførte minimumsvarighed for uddannelse, såfremt disse eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser ikke opfylder de i artikel 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF fastsatte mindstekrav til uddannelsens varighed.

Såfremt der før dette direktivs ikrafttræden kræves en minimumsvarighed for uddannelsen, der er kortere end den i artikel 4 og 5 i direktiv 75/363/EØF foreskrevne i den medlemsstat, som er værtsland, kan den i første afsnit omhandlede forskel dog kun fastlægges i forhold til den i denne stat foreskrevne minimumsvarighed for uddannelsen.

3. Hver medlemsstat anerkender som tilstrækkeligt bevis for de af medlemsstaternes statsborgere, hvis eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for speciallæger ikke svarer til de benævnelser, der er gengivet i artikel 5 og 7, de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, der er udstedt af de pågældende medlemsstater, ledsaget af et overensstemmelsescertifikat, udstedt af de kompetente myndigheder eller organer.

4. De medlemsstater, som forud for meddelelsen af dette direktiv har ophævet de administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om udstedelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for neuropsykiatri, dermato-venerologi eller radiologi, og som forud for meddelelsen af dette direktiv har truffet foranstaltninger vedrørende erhvervede rettigheder til fordel for dettes egne statsborgere, indrømmer medlemsstaternes statsborgere ret til at nyde godt af disse foranstaltninger, for så vidt deres eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser for neuropsykiatri, dermato-venerologi eller radiologi opfylder de betingelser, der er anført herom enten i artikel 2 og 5 i direktiv 75/363/EØF eller i bestemmelserne i stk. 2 i denne artikel.

KAPITEL VI

BENYTTELSE AF AKADEMISK TITEL

Artikel 10

1. Med forbehold af artikel 18 sikrer de medlemsstater, der er værtslande, at medlemsstaternes statsborgere, som opfylder de i artikel 2, 4, 6 og 9 fastsatte betingelser, har ret til at benytte deres retmæssige akademiske titel, og eventuelt en forkortelse for den, fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, og på denne stats sprog. De medlemsstater, der er værtslande, kan foreskrive, at denne titel efterfølges af navn og beliggenhed for den institution eller det bedømmelsesudvalg, der har tildelt den.

2. Såfremt den akademiske titel fra en medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i den medlemsstat, der er værtsland, kan forveksles med en titel, som i denne stat kræver en supplerende uddannelse, som den begunstigede ikke har erhvervet, kan den medlemsstat, der er værtsland, foreskrive, at den begunstigede skal benytte sin titel fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, i en passende udformning, som denne stat angiver.

KAPITEL VII

BESTEMMELSER, SOM SKAL LETTE DEN FAKTISKE UDØVELSE AF RETTEN TIL ETABLERING OG FRI UDVEKSLING AF TJENESTEYDELSER PÅ DET LÆGELIGE OMRÅDE

A. Særlige bestemmelser om etableringsret

Artikel 11

1. Den medlemsstat, der er værtsland, og som af sine egne statsborgere for den første adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver bevis for vandel og hæderlighed, skal for statsborgere fra andre medlemsstater som tilstrækkeligt bevis godkende en attestation udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som bekræfter, at de betingelser vedrørende vandel og hæderlighed, der i denne medlemsstat stilles for adgangen til den pågældende form for virksomhed, er opfyldt.

2. Såfremt der ikke af den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, stilles krav om bevis for vandel og hæderlighed for den første adgang til den pågældende form for virksomhed, kan den medlemsstat, der er værtsland, af statsborgere i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, kræve en udskrift af strafferegisteret eller i mangel heraf et tilsvarende dokument udstedt af en kompetent myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

3. Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der har foreligget uden for dens område, og som vil kunne få følger for adgangen til den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som da undersøger rigtigheden af disse forhold.

Disse forhold vurderes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, den drager heraf med hensyn til de attestationer eller dokumenter, den har udstedt.

Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 12

1. Såfremt der i en medlemsstat, der er værtsland, gælder administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om opfyldelse af krav vedrørende vandel og hæderlighed, herunder bestemmelser om sanktioner i tilfælde af alvorlig embedsforseelse eller domfældelse for lovovertrædelser i forbindelse med udøvelsen af en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed, fremsender den medlemsstat, der er hjemland eller

seneste opholdsland, til den medlemsstat, der er værtsland, de nødvendige oplysninger om faglige eller administrative foranstaltninger eller sanktioner, der er truffet over for den pågældende, såvel som de strafferetlige sanktioner, der vedrører udøvelsen af erhvervet i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

2. Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, har kendskab til alvorlige og konkrete forhold, der har foreligget uden for dens område, og som vil kunne få følger for udøvelsen af den pågældende form for virksomhed, kan den give underretning herom til den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som da undersøger rigtigheden af disse forhold.

Disse forhold vurderes af den kompetente myndighed i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, som meddeler den medlemsstat, der er værtsland, de slutninger, den drager heraf med hensyn til de oplysninger, den har fremsendt i henhold til stk. 1.

3. Medlemsstaterne sikrer, at de afgivne oplysninger behandles fortroligt.

Artikel 13

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere for adgang til eller udøvelse af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver dokumentation for fysisk og psykisk sundhed, godkender denne stat som tilstrækkeligt bevis i så henseende fremlæggelsen af det dokument, der kræves i den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland.

Såfremt den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, ikke stiller betingelser af denne art for adgang til eller udøvelse af den pågældende form for virksomhed, godkender den medlemsstat, der er værtsland, for statsborgere fra den medlemsstat, der er hjemland eller seneste opholdsland, en attestation udstedt af en kompetent myndighed i denne stat, der stemmer overens med attestationerne i den medlemsstat, der er værtsland.

Artikel 14

De i artikel 11, 12 og 13 omhandlede dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 3 måneder.

Artikel 15

1. Proceduren for godkendelse af den begunstigedes adgang til en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed i overensstemmelse med artikel 11, 12 og 13 skal afsluttes så hurtigt som muligt og senest 3 måneder efter fremlæggelsen af samtlige akter vedrørende den pågældende med forbehold af de forsinkelser, der måtte opstå som følge af en eventuel klage efter gennemførelsen af denne procedure.

2. I de i artikel 11, stk. 3, og artikel 12, stk. 2, omhandlede tilfælde bevirker en anmodning om fornyet undersøgelse, at den i stk. 1 omhandlede frist stilles i bero.

Den medlemsstat, der bliver hørt, skal afgive sit svar inden for en frist af 3 måneder.

Den medlemsstat, der er værtsland, fremmer den i stk. 1 nævnte procedure straks fra modtagelsen af dette svar eller fra udløbet af denne frist.

B. Særlige bestemmelser om udveksling af tjenesteydelser

Artikel 16

1. Såfremt en medlemsstat af sine egne statsborgere for adgang til at optage eller udøve en af de i artikel 1 nævnte former for virksomhed kræver enten en tilladelse eller en indskrivning eller optagelse i et fagligt organ, fritager medlemsstaten statsborgere fra andre medlemsstater fra opfyldelsen af dette krav for så vidt angår tjenesteydelser.

Den begunstigede udfører tjenesteydelsen med de samme rettigheder og pligter som statsborgerne i den medlemsstat, der er værtsland; han er navnlig undergivet disciplinære bestemmelser af faglig eller administrativ karakter, der finder anvendelse i denne medlemstat.

Såfremt den medlemsstat, der er værtsland, træffer en foranstaltning i medfør af andet afsnit eller har kendskab til forhold, der er i strid med disse bestemmelser, giver den omgående underretning herom til den medlemsstat, i hvilken den begunstigede er etableret.

2. En medlemsstat, der er værtsland, kan foreskrive, at den begunstigede afgiver en forudgående erklæring om sin tjenesteydelse til de kompetente myndigheder, såfremt udførelsen af denne ydelse medfører et midlertidigt ophold på dens område.

I hastende tilfælde kan denne erklæring afgives så hurtigt som muligt efter at tjenesteydelsen er udført.

3. I medfør af stk. 1 og stk. 2 kan en medlemsstat, der er værtsland, af den begunstigede kræve et eller flere dokumenter indeholdende følgende oplysninger:

— den i stk. 2 omhandlede erklæring,

— en attestation, der bekræfter, at den begunstigede retmæssigt udøver de omhandlede former for virksomhed i den medlemsstat, i hvilken han er etableret,

— en attestation for, at den begunstigede er i besiddelse af det eller de eksamensbeviser, certifikater eller andre kvalifikationsbeviser, som kræves til den pågældende tjenesteydelse, og som er nævnt i dette direktiv.

4. Det eller de i stk. 3 nævnte dokumenter må ved fremlæggelsen ikke være ældre end 12 måneder.

5. Såfremt en medlemsstat helt eller delvis, midlertidigt eller varigt, fratager en af sine egne statsborgere eller en statsborger fra en anden medlemsstat, der er etableret på dens område, retten til at udøve en af de i artikel 1 omhandlede virksomheder, sikrer den, at den i stk. 3, andet led, omhandlede attestation inddrages.

Artikel 17

Såfremt det i en medlemsstat, der er værtsland, er nødvendigt at være optaget i et offentligretligt socialsikringsorgan for med et forsikringsorgan at opgøre regnskaber i forbindelse med virksomhed udøvet til fordel for socialforsikrede, fritager denne medlemsstat i tilfælde af tjenesteydelser, som medfører, at den begunstigede må rejse, statsborgere fra medlemsstater, der er etableret i en anden medlemsstat, for at opfylde dette krav.

Den begunstigede underretter dog forud eller, i hastende tilfælde, efterfølgende dette organ om sin tjenesteydelse.

C. Fællesbestemmelser om retten til etablering og fri udveksling af tjenesteydelser

Artikel 18

Såfremt der i en medlemsstat, som er værtsland, findes bestemmelser om benyttelsen af den erhvervsmæssige titel, der hører til en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, benytter statsborgere fra de øvrige medlemsstater, som opfylder de betingelser, der er fastsat i artikel 2 og i artikel 9, stk. 1, den erhvervsmæssige titel i medlemsstaten, der er værtsland, som i denne stat svarer til deres uddannelsesniveau, og gør brug af forkortelsen for den.

Stk. 1 finder ligeledes anvendelse på benyttelsen af titel som speciallæge for speciallæger, der opfylder de i henholdsvis artikel 4 og 6 og artikel 9, stk. 2, 3 og 4 fastsatte betingelser.

Artikel 19

Såfremt en medlemsstat, der er værtsland, af sine egne statsborgere kræver aflæggelse af ed eller et højtideligt løfte for adgang til at optage eller udøve en af de i artikel 1 omhandlede former for virksomhed, og i de tilfælde, hvor udformningen af denne ed eller dette løfte ikke er brugbar for statsborgere fra de øvrige medlemsstater, sørger denne stat for, at der tilbydes de pågældende en passende og dækkende udformning.

Artikel 20

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på at gøre det muligt for de begunstigede at holde sig underrettet om sundheds- og sociallovgivningerne samt i givet fald om reglerne om lægens pligter i den medlemsstat, der er værtsland.

I dette øjemed kan de oprette informationskontorer, i hvilke de begunstigede kan få de nødvendige oplysninger. I tilfælde af etablering kan medlemsstater, der er værtslande, pålægge de begunstigede at optage forbindelse med disse kontorer.

2. Medlemsstaterne kan oprette de i stk. 1 omhandlede kontorer hos de kompetente myndigheder og organer, som de udpeger inden for den i artikel 25, stk. 1, fastsatte frist.

3. Medlemsstaterne drager omsorg for, at de begunstigede, i givet fald, i deres egen og i deres patienters interesse, erhverver sig de nødvendige sproglige kundskaber for udøvelse af deres faglige virksomhed i modtagerlandet.

KAPITEL VIII

AFSLUTTENDE BESTEMMELSER

Artikel 21

De medlemsstater, der af deres egne statsborgere som betingelse for at kunne anerkendes som læge for en sygeforsikring kræver gennemførelse af en forberedende turnus, kan i et tidsrum af 5 år fra meddelelsen af dette direktiv pålægge statsborgere fra de øvrige medlemsstater den samme pligt. Turnusperiodens varighed kan dog ikke overstige 6 måneder.

Artikel 22

Den medlemsstat, der er værtsland, kan i tilfælde af begrundet tvivl af en anden medlemsstats kompetente myndigheder kræve en bekræftelse på ægtheden af de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifika-

tionsbeviser, som er udstedt i denne medlemsstat og omhandlet i kapitlerne II-V, samt en bekræftelse på, at den begunstigede har opfyldt alle de uddannelsesbetingelser, som kræves i direktiv 75/363/EØF.

Artikel 23

Medlemsstaterne udpeger inden for den i artikel 25, stk. 1, fastsatte frist de myndigheder og organer, der er bemyndiget til at udstede eller modtage de eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, samt de dokumenter og oplysninger, som er omhandlet i dette direktiv, og underretter omgående de andre medlemsstater og Kommissionen herom.

Artikel 24

Dette direktiv finder ligeledes anvendelse på statsborgere i medlemsstaterne, som i overensstemmelse med forordning (EØF) nr. 1612/68 som lønmodtageren udøver eller agter at udøve én af de i artikel 1 nævnte virksomheder.

Artikel 25

1. Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger for at efterkomme dette direktiv inden 18 måneder efter dets meddelelse og underretter straks Kommissionen herom.

2. Medlemsstaterne meddeler Kommissionen teksten til de vigtigste nationale retsforskrifter, som de udsteder på det område, der er omfattet af dette direktiv.

Artikel 26

I tilfælde, hvor der ved anvendelsen af dette direktiv skulle opstå større vanskeligheder for en medlemsstat på særlige områder, undersøger Kommissionen disse vanskeligheder sammen med denne stat og indhenter udtalelse fra det ved afgørelse 75/365/EØF [1] nedsatte udvalg af højere embedsmænd inden for sundhedsvæsenet.

Kommissionen fremsætter i givet fald passende forslag for Rådet.

Artikel 27

Dette direktiv er rettet til medlemsstaterne.

Udfærdiget i Luxembourg, den 16. juni 1975.

På Rådets vegne

R. RYAN

Formand

[1] Se side 19 i denne Tidende.